

Zahrádka smrti

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Zahrádka smrti

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud
Cesta pro vraha
Dívka s copem
Přibližné řešení
Zahrádka smrti

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Tmavá Studnice
Bouda

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

**Zahrádka
smrti**

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2025**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2006

Cover Illustration © Jaromír 99, 2025

Book Design © Veronika Kopečková, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

**Ing. Richardu Švandrlíkovi,
svědku bláznivého jinošství mého**

1

„Ten starší chlápek, co tu s váma tenkrát seděl, říkal, že jste nadporučík od mravnostní policie. Copak my u nás máme nákou mravnostní policii?“

„Vím já?“ řekl jsem. „Má bejt?“

„To teda znamená,“ pokračoval i nadále skoro šeptem, „že si ze mě utahoval?“

„Jo,“ řekl jsem. „Prskáte mi do ucha.“

„Pardon.“

Dost mě udivilo, že si to ten pingl pamatuje; bylo to už snad půl roku, co jsme tu s majorem Moldánkem od pražský kriminálky seděli, jasně, loni v listopadu; teď byl květen, už po dvacátým, kdy občas vypuknou hice jako v srpnu. Zrovna jsem dělal noční; brzy odpoledne jsem sháněl po Praze bílý tenisky, nesehnal jsem je, a když už jsem byl ve městě, šel jsem se mrknout na dorosteneckej box do vinohradský sokolovny. Pozval mě tam onehdá známej z vojny, kterýho jsem potkal dočista náhodou, fakt spíš známej než kamarád, protože na rozdíl od mejch dvou nudlí podpora z ešdézetky. Oba jsme na vojně boxovali, a on že prej u toho zůstal a dělá trenéra mladejm; mně už to teda tak moc neříká, ale když už jsem tam byl a trenér mě

představil jako někdejšího semifinalistu armádního přeboru, nedalo mi to, abych si aspoň párkrát nebouch do pytle a chvilku nedělal sparringa jednomu klukovi, kterej mě málem zmlátil. Když jsem od tamtud vypad nadejchanej prachu a celej upocenej, dostal jsem děsnou chuť na pivo nebo rovnou na dvě, a jelikož tahle hospoda na hranici Vinohrad a Žižkova je pár kroků od sokolovny, zapad jsem do ní.

Vrchní zabzučel jako komár: „Ale vy stejně –“

„Co?“ já na to, když se zarazil.

„No – myslím jako, že děláte něco kolem kriminálky, ne? Aspoň podle toho, co jsem z vašeho povídání tu a tam zaslech... Chraň pánbu, já neposlouchal; ale přece jen jste chvílema mluvili dost nahlas...“

„No dobře... tu a tam jste něco zaslech. A co?“

„Ále, víte... jeden chlápek má problém, tak jsem si myslel –“

„Pane vrchní, já znám sto chlápků a všichni maj problémy.“

„On má velkej problém.“

„Hodně velkej?“

„Největší, co by moh mít,“ řekl pingl truchlivě. „Napařili mu osmnáct let za vraždu.“

To teda byl opravdu největší problém, jakej kdo může mít, pomíneme-li doživotí a špagát, a bejt to někde napsaný, rovnou bych se pod to podepsal. Řádně jsem si loknul, otřel si hřbetem ruky pěnu pod nosem a povídám: „A to už je definitivně odsouzenej?“

„Jo,“ na to vrchní. „Už sedí na Pankráci.“

Nezapadlo mě nic jinýho než: „No co; tak to už ho nepověsej.“ A vrchní povídá: „To teda ne; to je fakt... ale stejně těch osmnáct...“

„Jestli někoho zavraždil,“ řekl jsem, „to holt je těžká věc. Může bejt rád, že dostal jen osmnáct. Co s tím naděláte, pane vrchní, a co je vám ostatně po tom. Ledaže by to byl kamarád.“

„No – můj kamarád, to on zrovna nebyl... Ale chodíval sem na pivo, pane Vodsloň.“

Nebyl to tenkrát od Moldánka nejlepší fór, když ze mě tady udělal nadporučíka od mravnostní policie; nakonec jsem mu mohl být vděčnej aspoň za to, že použil mý starý *alias*. Nejmenuju se Vodsloň, a když teď pinglovi něco nakecám a dalších deset let budu chodit do jiný hospody, jako Vodsloně mě nenajde ani v telefonním seznamu.

„Tak dobrá,“ řekl jsem, „chodil sem na pivo. To přece nevylučuje, že někoho zabil. Nebo jo?!“

„Inu, víte,“ hučel pingl, „jenže zrovna takhle divně, jo... Ten tak někoho bacit, třeba i půllitrem, ze vzteku; ale tak rafinovaně a kvůli ženský? No fakt, to se mi na něj nepodobá.“

„Chlapi jsou takovejch věcí, jaký by do nich málokdo řek, schopný hlavně kvůli ženskej,“ řekl jsem.

„Ještě jedno?“ na to vrchní, protože jsem během tý rozprávky vyprázdnil svůj půllitr. Tak jsem mu ho podal a kejvnul jsem, že jo, ještě jedno si dám, konečně proč ne, květen a vedro jako o žních, s Husetem mám rande až v pět a stejně asi taky zapadnem do něj-jaký hospody, nejlíp někam, kde maj stoly venku, možná do tý hostivařský u potoka... Zhoupnout se v židli dozadu, až se jí zadní nohy zabořej do písku, nechat studený pivo stejkat potrubím, co nám matička příroda vybudovala, klábosit s holkou Husetem o pitomostech, nebo taky třeba mlčet a přimhouřenejma očima pozorovat neúnavnej tanec tiplic nad vrcholka kopřiv, ještě nezaprášenejch a jarně svěžích, naproti za cestou na břehu Botiče... Bude to takhle furt? A to mi už před dvěma měsícema bylo třicet, napadlo mě. Proč mě to napadlo zrovna teď? Nevím. Třeba to udělalo těch pár pecek do palice od toho nadržženýho mlad'ocha.

Takhle mi ubíhaly myšlenky, zatímco nějakej dočista jinej mozek dirigoval hubu, aby se hned, jak pingl přines čerstvý pivo, zeptala: „A koho teda ten váš známej rafinovaně zabil – a co on je teda zač, pane vrchní?!“

Líčil mi to s přestávkama; kromě obvyklýho penzisty u jeho sli-
vek a much, který sice nebyly ty loňský, ale v tom vedru vypadaly
stejně chciplé, sedělo ve výčepu pár žízňavejch chlápků v montér-
kách, jak zapáchli svůj kdovíjakej melouch támhle a tuhle a vzali to
poklusem na pivo, než se vrátěj domů ke svejm satoriím; ne že by jim
vadilo, že si se mnou pingl šušká, to jim bylo lautr jedno – pokud jim
ovšem ve správněj čas natočil a naservíroval jejich další pivo. Takže
těch přestávek bylo docela dost.

„Nějakej Bohouš Radýř,“ začal vrchní se svou historkou. „Se
svou starou a dvouma dětma bydlel na Císařským ostrově, zadar-
mo, protože tam dělal údržbu.“ Zeptal jsem se, jaká a čeho údržba
to byla, a z odpovědi jsem usoudil, že dotyčnej pečoval hlavně o to,
aby barák, co v něm s manželkou bydlel, nespadl. „Je to takovej jako
zámeček,“ pokračoval vrchní, když roznese další piva. „Před válkou
se užíval pro hosty, co se tam přijeli koupat nebo na ryby a rozhodli
se přespat; řek bych, že tam pár štamgastů z takovejch těch střed-
ních vrstev jezdilo i na letní byt, jak se tomu tenkrát říkalo... Bejva-
ly tam lázně, teda takový ty říční, něco jako žlutý nebo modrý, ale
o dost menší. Ona je tam přece jen špinavější voda, však je to vlast-
ně za Prahou, že jo; ale mezi válkama to ještě nebylo tak zlý, aby
se tam nedalo koupat, a některý lidi tam prej pobejvali radši než
kde jinde – snad taky proto, že to bylo kousek od přívozu do Troje,
jako k zoologický zahradě, víte. Navíc je to vedle Stromovky, kde
je i dneska přes letní sezónu plno otevřenejch hospod, kam se dá
chodit na obědy i na pivo; a taky holt ty zahrádky, pane Vodsloň,
ty zahrádky.“

„Jaký zahrádky?“

„Vy to neznáte na Císařským –“

„Ani ne.“

„Je tam velká zahrádkářská kolonie – a díky tomu i jistěj spo-
lečenskej život.“

„Jasně, dovedu si představit ty zahradnický plesy pod lampiónama. Takovej společenskej život pak snadno vede k tomu, že někdo někoho zamorduje pro jedinej úsměv, kterej přidala svůdná zahradnice ke svazku ranejch ředkviček.“

„Já bych si z toho srandu nedělal.“

„Já přece taky ne, pane vrchní; jen by mě zajímalo, jak podle vás vypadá společenskej život v zahrádkářský kolonii. Zním dvě, jednu ve Kbelích a druhou na Spořilově. Málokterá branže mi připadá tak šíleně nespočenská jako zahrádkáři. Ale třeba se mejlím.“

Rozhodil rukama a nechal je dlaněma upadnout na svý blejskavý nohavice. „Musel byste to vidět na Císařským ostrově.“

„A co že to tam takhle znáte?“

„Taky tam mám zahrádku, pane Vodsloň.“

„To je něco jinýho. Tak to asi o tom ostrovním společenským životě přece jenom víte víc než já.“

Podrbal se za uchem. „Ale no jo... Nepřeháněl bych to, pane Vodsloň, nepřeháněl bych to. Před válkou se tam toho nejspíš dělo víc; ale tenkrát zase jinejch věcí bylo míň. Přinejmenším nebyla televize a tranzistoráky. No, já nevím; krz ředkvičky se to teda nestalo a já bych se snad i vsadil, že to byla sebevražda, i když třeba zrovna já bych si takovou smrt nevybral; no, žádnou bych si nevybral, to se ví. Jenže nebožtíkovi – on byl taky zahrádkář, víme – to takňák pasovalo k jeho – řek bych – životnímu stylu.“

„No ne,“ řekl jsem, „a jakou že stylovou smrt si vybral ten váš nebožtík? Probod se sázecím kolíkem, nebo se snad oběsil na povříse?“

Pingl se ke mně naklonil, opřel se k tomu dlaní o stůl a zahrčel mi do ucha: „Spáchal harakiri.“ Načež chtěl triumfálně odkráčet ke sjevu pípám, a jak měl zpocenou ruku a na stole byl vikslajvant, přilepil se a nadzvedl to všecko do vejšky, že jsem tak tak zachránil nedopitej půllitr. No – aspoň mě trošku rozveselil po tom strašidelným zaskuhrání.

„A jaký že to – harakiri?!“ povídám; jenomže pingl už se odlepil, bleskově srovnal slánku s pepřenkou a prázdněj popelník... a už zas letí za pult, cachťá v dřezu sklenicema a točí další rundu pro ty meloucháře, kolem dokola jeden půllitr za druhým, než maj všechny míru akorát. Pak dá ucha k sobě a do hrsti posbírá pětiramennej lustr, udělá čtyři šmajdavý kroky a už to sází na tácky, krach, krach, krach... a hmat za ucho pro tužku, škrt, škrt, škrt... a pak posbírat prázdný půllitry: cink, cink, cink. To všechno ne natřikrát, ale napět-krát, trochu jsem to zkrátil, abych nezdržoval – harakiri, harakiri, stačí dvakrát, vlastně tomu nebožtíkovi jednou – to je přece japon-sky, co? Ještě bych znal saké, Fudžijámu, kamikadze a Hirohito, ban-zaj! Jenže mám v pět rande, a tak mě najednou napadne: k čemu já si mám tímhle vším blbnout hlavu, když jsem chtěl s Housetem sedět v tý zahradní restauraci a koukat na věčnej tanec tiplic nad vrchol-kama mladejch kopřiv? A tak zatímco pingl se ke mně rítí a tváří se, že právě nastal čas, aby mi malebně vykreslil toho magora, co spá-chal v Praze harakiri, dopiju, mrknu na hodinky, plácnu se do čela a vyjeveně zamumlám *ale sakra, skoro jsem zapomněl*, vytasím bůra, pohodím ho na stůl a padám.

2

Místní desítka je za korunu čtyřicet, měl jsem dvě, takže na mně dvě dvacet vydělal. Přesto za mnou vrhnul natolik vyčítavej pohled, že mi to nedalo, a místo v půl šestý v Hostivaři jsme se s Housetem ocitli v šest ve Stromovce, která leží, jak by každej vlastenec měl vědět, na úplně opačným konci Prahy.

Holka House je vyučená zahradnice. Tak jsem se jí ještě v tramvaji nenápadně zeptal, jakěj společenskej život by se dal čekat mezi zahrádkářema, ale nedověděl jsem se celkem nic; zahradníci jsou totiž profíci a nějakěj společenskej život amatérskéjch zahrádkářů je jim ukradenej – teda pokud sami nemelouchařej na nějaký vlastní parcele. „Oni prej maj nějaký svý spolky,“ řekla holka House zadumaně. „Aspoň ty kolonie, víš. U nás dělaj dvě, maj něco někde... Dokonce choděj na schůze. Ale nic bližšího o tom nevím, jen co jsem tu a tam zaslechla. Nikdy jsem se o to nezajímala. Taky už teď venku dělám málokdy a s těma ženskejma se nevidám, leda na schůzích eróhá.“

Už před delším časem totiž povýšila do vazárny kytic a věnců a celá její rodina si na tom zakládá, i když ty kytice a věnce jsou většinou pro funusy ve strašnickým krematoriu hned vedle. Člověk si to

nesmí tak brát, říká o tom holka House; ani jí nepřijde, že to vymejší a dělá pro nebožtíky, spíš ji prej mrzí, že se to potom hned vyhodí. K tomu dodává, že některej zvlášť povedenej pugét by často po pohřbu nejradši čajzla a vzala si ho domů, jenže to by pro něj musela vlízt kdovíkam mezi rakve. Jo, dovede bejt srandistka, když na to přijde; ale to prej bejvaj i funebráci.

„Hele, tady je to fakt hezký,“ řekla, když jsme prošli Stromovkou a ocitli se na mostě přes nějak divně ouzskou Vltavu. A na mou poznámku k tomu dodala: „Neblbni... jestli po tom mostě jdem na Císařskej ostrov, tak ta hlavní Vltava bude asi na druhý straně, ne?!“

Když něco nevím, tak se zeptám; jen nebylo koho. Bylo už skoro půl sedmý, rudý slunce zapadalo za blízký podbabský kopce korunovaný zříceninou jakýhosi věkovitýho stavení s kruhovitou dírou, která na pozadí červánků vypadala jako krhavý oko, a ve Stromovce neboli Královský oboře bylo jako po vymření. Šli jsme dál, kousek za mostem vedla cesta okolo klandru, za kterým nějaká ženská v rajtkách a vysokejch jezdeckejch holínkách drbala rejžákem kopyta krásnému velkému grošákovi a chlápek v sedle hnědáka na ni něco pokřikoval. Přes plac se srandovníma dřevěnejma koňskejma překážkama v podobě kamennejch zdí se táhly nekonečný stíny vysokejch štíhlejších stromů, mě napadla Hašlerova písnička, že *na Císařský louce stojí řada topolů*, a povídám Houseti: „Ty, hele, Císařskej ostrov a Císařská louka, to má bejt to samý?“ A House na to, že jako Pražák bych se teda fakt měl stydět, jelikož Císařská louka s řadou topolů je pod Vyšehradem. To už grošák, ženská s rejžákem, chlápek na hnědákovi i závodističtější někde za náma a najednou koukám a vidím plůtky a chajdičky nazeleno, nahnědo, namodro i nažluto natřený, stromy už odkvetlý a kytky ještě úplně nerozkvetlý, záhonky, bazénky a sudy na dešťovou vodu a pařenišťátka, až jsme došli k cestě, která mířila jakoby napříč ostrovem. Šli jsme po ní dál a došli na konec vydlážděnej namodralejma placákama, kterej mizel

v neregulovaný řece vedle prkennýho mola s přístřeškem a přívozní pramicí; naproti na druhým břehu vysoko ve svahu porostlým stromama čouhala voliéra dravejch ptáků v zoologický zahradě.

Zahnuli jsme doleva a kousek níž po proudu jsme narazili na další, o něco užší uličku mezi plotama, která vedla zase zpátky, a tam stačilo popojít o řadu zahrádek k další uličce a tou zas k Vltavě... Tak jsme si špacírovali sem a tam mezi stejnejma a zároveň jinejma zahrádkama, viděli jsme chajdičky pobitý prkýnkama z bedýnek a chajdičky v podobě pohádkovejch domečků, jednu dokonce v podobě srandovního hradu i s věží vcelku o velikosti trafiky, čtali jsme si kulatej šutýrek, a já blahořečil tomu, že si holka House nemyslí o mým mlčení, že je to významný mlčení, a nevyptává se pitomě, jak to ženský dělávaj, proč nemluvím a jestli mi něco není, že nemluvím, a tak všelijak podobně.

Jenomže tentokrát můj mlčení bylo významný, i když jsem si to nechtěl připustit, a nebylo divu, že jsem vyskočil metr do vejšky, když do mě najednou štouchla loktem a vyjekla, jak to mívá ve zvyku: „Jejky, ty, hele, Bigglesli...“ Ještě pořád mi říkává jak za starejch časů, kdy jsme se seznámili v tramský hospodě *U Dvouch stehen* a já se jí tak ze srandy podepsal do cancáku, což je, pokud to nevíte, něco na způsob tramskýho památníku.

Už jsme byli skoro na konci zahrádek.

„To mě teda podrž,“ pokračovala v divení a táhla mě k plotu poslední zahrádky po pravý straně.

Plot byl kovovej s parádně vymyšlenejma dílama potaženejma hustým drátěným pletivem, natřenej načerno a zevnitř zarostlej vánočníma stromkama. Tu a tam mezi nima bylo vidět dovnitř a bylo celkem pochopitelný, že profesionální zahradnice nad tím tak nadšeně jejkovala. Na zemědělsky nevzdělanýho soustružníka by to naopak zvlášť zapůsobit nemělo – jenomže to by nesměl zrovna přemítat o japonskejš sebевražďách.

Za tím plotem totiž byla zahrádka, jako by ji sem přivezli na kouzelným tébichu rovnou z císařského paláce v Tokiu, nebo kde vlastně ho tam ten císař má.

„Tomuhle,“ povídá House, „říká naše mistrová žaponáda a před pár rokama v učilišti nám vykládali, že se tomu kdysi říkalo japonérie... Probírali jsme to hlavně kvůli ikebaně a bonsajům.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli japonskému aranžování kytek a trpasličím jehličnanům,“ přeložila mi to. „Jináč nám soudruh odbornej učitel Punčochář vtlokal do hlavy, že u nás to patří mezi buržoázní přežitky a kapitalistické vkus. Jenomže soudruh odbornej učitel Livora, kterýho Punčochář nesnášel, nám zase vykládal, že když byla secese, tak prej –“

Skočil jsem jí do řeči. „A to bylo kdy?“

„Kdo si to má z té školy pamatovat? Asi takňák, když vedle gotický Prašný brány postavili Reprezenták.“

„Aha. A co?“

„Japonský umění tenkrát frčelo po celý Evropě.“

Nevěděl jsem, co moudrého k tomu podotknout, tak jsem radši mlčel, a House přemejšlela nahlas: „Punčochář tvrdil, že secese byla buržoázní kýč a žádný styl, a čet nám o tom ze všelijakejch brožurek. Já nevím... Máme doma pár kousků bižuterie po babičce a já si myslím, že v tom bylo víc života než v těch sfingách, hovniválech a hieroglyfách po první válce, nebo i v tom dnešním černobílým op-artu... No – a Japonci –“

„Japonci se shodili za války,“ řekl jsem. „Přepadli americkou flotilu na Havaji a celou válku dělali jenom samý prasárny. Byli horší než esesáci.“

„Jo...? To je možný. Ale ten kumšt udělat zahrádku i na čtverečným metru, to jim nikdo neveme. Jo – a hele – žádný zahradník by nikoho nebombardoval, ani ten japonskej ne.“

Na to jsem neřek nic. Japonci ve druhý světový válce, na to si stačilo přečíst *Bigglese na Borneu*. Zato o Japoncích na zahrádce jsem věděl prdlajs.

Holka House se držela plotu a rozhlížela se po všelijakejch mechem zelenejch balvanech, mrňavejch pokroucenejch borovicích, dvou altánkách tak akorát na jednu židli a se střechama jako holandský čepce, jenže ne z bílýho naškrobenýho plátna, ale z malejch zakulacenejch kousků zelený břídlíce... Mezi křivolace zakroucenejma pěšinkama byl i bazének pod skálou, ze který snad čas od času stejkal malej vodopádek. Bylo to pěkný, ale smutný; jako by se tam někde skrejšval duch Zeyerovy předpotopní čínský krásy, která měla v tý zahradě hrob a vstávala z mrtvejch, aby mohla vyrazit na rande s jistým mladým malířem vějířů; ten se pak z toho málem zcvoknul, když mu došlo, s kým se to po nocích šmajchluje. No jo, možná už jsem se o tom vykecával jindy, tak pardon, holt ten příběh, jak by řek vzdělanec, ve mně zanechal nesmazatelnou stopu.

„Že se o to majitelé nestarají,“ řekla holka House. „Od podzímka tu nikdo nemáknul. Jen ty vodní rostliny z rybníčka vyndali, ale kdovíjak dlouho to tu není uhrabaný... Taký na zimu nic nepřikryli; přinejmenším támhleten růžovej keř přikrejt mohli.“

„Jak můžeš vědět, že nebyl přikrytej?“ řekl jsem. „A vodní rostliny tu třeba vůbec nebyly.“

„Ale byly. V pořádný japonský zahradě nemá takovej rybníček smysl, když v něm není lotos. Taký v něm asi byli zlatý kapříci... nebo aspoň jeden. A ty keře... Kdyby to bejšval na jaře odkryl, taký by uhrabal cestičky. Kdepak... to vůbec přikrytý nebylo. Jen se mrkni na támhletu haluz – a hned na tu vedle.“

„Suchý?!“

„Jasně že suchý. A proč, hele? Protože namrzly.“

„Třeba uschly stářím.“

„To by je uříz.“

Ještě pořád se mi nechtělo mluvit s Housetem o tom, co se tu jasně nabízelo. Jakejpak asi životní styl moh mít zahrádkář, kterej v duchu toho stylu (aspoň jak to povídal ten zatracenej pingl) spáchal harakiri?

„Ty, hele, Biggles,“ řekla holka House, „já bych se tam děsně ráda mrkla. Aspoň támhle za ty túje... Myslíš, že by někdo –“

„Nikdo tu není.“

„Tak hlídej, přelezu branku.“

„Dobrý,“ řekl jsem. „Je nízká.“

Hned jak se přehoupla přes horní příčku branky, přelez jsem do zahrádky za ní. Ohlídlá se přes rameno, ale neprotestovala. Už si zvykla, že ji nechci za žádnou cenu vystavovat nebezpečí. Nejspíš ji to těšilo, ale většinou se tvářila uraženě, že lítám někde po dobrodružstvích, zatímco ona sedí doma a doplňuje herbář městský flóry, kterej jsme spolu založili. Nebyl to vždycky jenom ten herbář; když jsem opravdu moc potřeboval, aby přimhouřila oko nad tím, že jsem ji zase z něčeho vynechal, půjčoval jsem jí tlustý knihy jako třeba *Lovce jelenů* nebo *Josefa Balsama*, kterýho jsem nedokázal přečíst ani já – a že už jsem do sebe v životě dokázal nasoukat ledacos včetně *Čejky v zajetí*, *Aeroplánem kolem světa* a *Tichýho Donu*.

Cestička, kterou jsme se vydali, se rafinovaně kroutila a za každým zákrutem čekalo nějaký překvápko, a i když to pořád byly jen kusy šutrů a mrňavý pokroucený borovice nebo co jehličnatýho ve všelijakejch nakřáplejch malovanejch hrncích, pokaždý to bylo jinak vykoumaný a rozestavený, takže člověka neomrzelo na to koukat – stejně jako vás nikdy neomrzí procházka Olšanskejma hřbitova.

Zajímavý byly i ty maličké altánky. Uvnitř pod stříškou byla sroubená lavička a do chládku se tam mohla schovat jediná menší gejša, dejme tomu se šálkem čaje, sametovým polštářem a knihou, když nechala nohy venku. Jeden sametovej polštář jsme opravdu

našli – tiše se rozpadal v tom druhým altánku, shora suchej a vy-
rudlej, zespoda vlhkej a plesnivej. Šálek čaje už tam nebyl a beznohá
gejša s knihou samozřejmě taky ne.

Potom jsme došli k něčemu, co docela dobře mohla bejt španěl-
ská stěna – až na to, že tahle byla japonská. Bylo to osm tújů (ne že
bych to poznal, ale holka House to tak pojmenovala), čtyři a čtyři,
a mezi nima ouzkej průchod. Za průchodem už byly jenom dva me-
try cestičky a dva kamenný schůdky před zahradní chatičkou v po-
dobným stylu jako ty altánky, jenom asi desetkrát větší. Vpředu měla
ouzkou verandu, na který se dalo stát, ale posadit by se tam mohlo
leda dítě. Uprostřed verandy, mezi dvěma okýnkama zevnitř tem-
nejma, byly dveře, tak na píd'pootevřeny; jejich zámek byl vytrženej
a visel na jednom zrezivělým šroubu. Ze skuliny táhla zatuchlina,
a jak se pod náma zhoupala prkenná podlaha verandy, vyběhla pod
prahem zrzavá stonožka zvíci podvazku.

„Hele, Biggles,“ řekla holka House a popadla mě za rukáv, „to
fakt vypadá, že –“

„Že co?“

„Že ten majitel třeba někdy vloni umřel.“

„Taky že jo,“ řekl jsem. „Spáchal harakiri.“

3

V okolním prostředí to zaznělo jako ukázka černýho humoru. Holka House se na mě zadívala káravě, a když jsem si i nadále neochvějně ponechal na obličejí vážnej ksicht, řekla pohoršeně: „Promiň, ale to je teda dost blbá sranda.“

„House,“ já na to, „žádná sranda. Přiznávám, že jsem tě sem táhnul jen kvůli tomu. Nechtěl jsem ti to říkat dopředu, protože bych vypadal jako blbec, kdybysme tu nic nenašli. Sám jsem s tím nepočítal – teda vlastně jsem počítal s něčím docela jiným.“

„Jo? A s čím?“ zeptala se, přičemž z další věty, kterou neřekla, pohoršeně vanulo: Protože jestli mi to teda neřekneš okamžitě tady a teď, nechám tě tu samotnýho a jedu domů a nemluvím s tebou, jelikož jsi vošklivej a mizera, a že se nestydíš.

Proti tomu jsem ovšem byl bezmocnej a rychle jsem se jí svěřil se vším, co jsem před pár hodinama slyšel od vrchního v hospodě na rozhraní Vinohrad a Žižkova; ono toho vlastně ani tak moc nebylo, ale jak jsem na to vzpomínal a mluvil o tom, ta prapodivná japonská zahrádka jako by dostávala další, strašidelnější obrys a význam. Slunce mezitím zapadlo za tu zříceninu s krhavým okem, který přestalo bejt krhavý, ale takhle studeně vybledlý nevypadalo o moc líp.

„Určitě ho našli tady vevnitř,“ zašeptala holka House, sotva jsem domluvil. A protože nebylo zamčino, hrnula se dovnitř jako velká voda, a že prej honem a na co čekám, za chvilku se setmí a už tam neuvidíme nic, i kdybysme vyškrtali všechny sirky, proč jsme si sakra nevzali baterky, a já připustil, že snad čtyři oči uviděj víc.

Byl to omyl – tam by bejval víc neviděl ani Bystrozrakej se světlo-metem a mikroskopem. Jestli tam totiž někdy něco zajímavýho bylo, tak teď už tam nebylo ani to nezajímavý. Jako by sem z okolí postupně vlez kdekdo, ti slušnější možná až nakonec, a všechno, co nebylo přibitý a dalo se použít na zahrádce, odnesli. Ostatně co tam asi tak mohlo bejt – nějaký nábytek, kterej už se nehodil do normálního bytu, snad nějaký složený zahradnický náčiní, pár blbostí, jakejma se postupně obklopí každej, ať je to, kde je to, a ať sám chce, nebo nechce. Třeba tu bejval vaříč, možná lihovej, možná primus. Určitě tu stávaly kamínka, v koutě po nich zůstala zrezivělá roura; mohlo tu bejt nejnnutnější nádobí, ale teď už by ani nemělo kde stát. Něco snad visívalo na zdech, ale kromě hřebíků a jedný skoby po tom nezůstala ani stopa – přinejmenším žádná taková, která by svědčila o něčem dalším.

Tak jsme zase vylezli ven.

„Já vlastně nevím, kde ho našli,“ řekl jsem. „Že tady měl zahrádku, to vím, ale neměl jsem šajna, že zrovna japonskou. V hospodě byl dost šrumec, na dlouhý řeči nebyl čas.“

„Takže to ani nemusí bejt jeho zahrádka.“

„Ale jo. Vrchní povídal, že toho chlápka nezavraždili, ale že spáchal harakiri... v duchu svýho životního stylu. Jakej k tomu pasuje životní styl? Jedině japonskej, ne?“

„A s čím jsi teda počítal, když jsi počítal s něčím docela jiným než s tím, co jsme tu našli?“ zeptala se holka House, která nezapomněla, co jsem řek na začátku svý přednášky.

„Ten Radýř,“ řekl jsem, „co mu za toho zabitého japonéristu napálili osmnáct let, měl s manželkou tady někde bydlet. Ne v kolonii;

že prej v nějakým zchátralým baráku, kterému se říká zámeček. Chtěl jsem se mrknout, jestli tu Radýřová ještě bydlí, a jestli jo, tak si s ní promluvit.“

„Ty bláho...“ na to House, „bud' se rozbrečí a kromě škytání z ní nedostaneš jediný slovo, nebo ji to naštvě, a jestli z ní nějaký slovo vyrazíš, tak leda sprostý. Stejně tady už nebydlí, když jí starýho zavřeli.“

„V Praze se byty jen tak neseženou.“

„Tak se po tom baráku pojd' mrknout, než se setmí. Co jí chceš říct, jestli ji najdem?“

„Něco mě napadne.“

„No já teda nevím,“ řekla House. „Většinou tě napadaj dost voloviny, že jo.“

Při těch řečech jsme přelezli přes zahradní vrátka zpátky na cestu a sešli loukou k řece. Bylo už takový to zvláštní světlo, co sice ještě není soumrak, ale už to taky není den. Řeka měla barvu starýho cínu, keře i tráva zešedly a začali štípat komáři. Oháněli jsme se a plácali, rozhlíželi se přitom po proudu i proti proudu, načež jsme kousek popošli tam i sem po cestičce, která jakžtakž běžela podle břehu; napřed nikde nic a skoro bych už byl pomalu, ale jistě bral zpátečku k mostu přes průplav, do Stromovky a na tramvaj, jelikož jsem v deset potřeboval bejt ve fabrice a ještě jsem se chtěl stavět doma – když jsme najednou narazili na nevelký prkenný molo se čtyřma přivázanějma pramičkama.

Od mola se cesta točila zpátky k zahrádkám, ale ještě než jsme k nim došli, zahlídli jsme šedivý zdi s opadanou omítkou částečně zakrytou břečťanem, dost rozflákanou prejzovou střechu, pár oken zatlučených prkny, a dvě dokonce zazděné. Před otevřenějma plechovějma a šedě natřenějma domovníma dveřma bylo na vrávoravejch bidlech natažených pár šňůr a nějaká panička v ucouraný sukni z nich sundávala prádlo, skládala ho do koše a kolíčky házela

do staromódní tašky z kytíčkovany látky s kruhovejma dřevěnejma uchama.

Pozdravili jsme, ženská se podívala, oči měla jako trnky a na tvářích červený jablíčka; možná by se byla ráda dala do řeči – jestli to byla Radýřová, tak to byla manželka odsouzenýho vraha, a kdopak ví, jak se k ní stavěli okolní zahrádkáři – dobrý den, odkejšla nám to a v tý chvíli vyběh z baráku košilatej kluk asi tříletej, vřeštěl jako pavián a v patách se mu řítila stejně nepřiliš oblečená holka snad o dva tři roky starší; v ruce držela za nohu hadrovou pannu s neforemnou placatou hlavou a podle toho, jak s ní mávala, s ní těsně předtím toho klučinu zmlátila.

„Jani, necháš ho!“

„Tak ať mi nebere Hacapajdu!“

„Jsi už dost velká, nemohla bys bejt taky chytřejší?“ zaječela panička a její pichlavý oči vrhaly blesky. Hošík přestal vřískat a pověsil se jí na zástěru, zatímco holka zaujala uraženéj postoj a tvářila se zarputile. Panička se obrátila k nám, protože jsme se při pozdravu zastavili: „Na hodinu dvě kačky...“, řekla. „Ale teď už je pozdě, za chvíli je tma. To by vám ani nestálo za to.“

Udělal jsem eh...?! a panička se na to zeptala: „Nebo vy snad nechcete půjčit lodičku?“

„Jo tak,“ řekl jsem, „vy půjčujete lodky...“

„A co jste myslel?“

„Ále nic. Táhle jsme viděli takovou zahrádku, víte; vypadala, že se o ni nikdo nestará, a my bysme rádi... Tady manželka je zahradnice a nějaká ta zelenina nebo tak, že jo... Jak je to dneska nalepený v každý tramvaji: Řekněte svý ženě zeleninu denně.“

„No a co?“

„Tady v okolí nikdo není.“

mlčela a v mírným předklonu popleskávala po prdýlce kluka pověšenýho na sukni. „A kdyby tady v okolí někdo byl, tak co?“ zeptala se.

Zajímavej způsob konverzace. Takovej ten *kdepak, ze mě jen tak něco nedostanete*.

„Kdyby tady v okolí někdo byl,“ odpověděl jsem celou větou, „mohli bysme se optat, jestli náhodou neví, jak to s tou zahrádkou vypadá. Třeba jestli není na prodej nebo tak něco...“

„A kterou zahrádku myslíte...?!“

„Takovou tu japonskou, támhle o uličku dál.“

„Aha,“ na to panička. „Tak s tím na mě nechodte. A nepovídejte mi, že jste od policajtů, z advokátní poradny nebo od novin.“

Pustila kluka, hmátla po košíku s prádlem a tvářila se, jako že vyhlídka na další rozhovor s náma se jí přímo hnusí. Jednou rukou sebrala košík, druhou postrčila kluka a holku s Hacapajdou hnala před sebou jako husu z pastvy. Už byla u domovních dveří, když mě holka House zuřivě dloubla pod žebra a zasyčela: „Tak už si něco vymysli!“

Bejt tu sám, nechal bych to nejspíš plavat. Jenže před House-tem mám vždycky sklony k vytahování. A jelikož jsem nechtěl, aby se zdálo, že jsem tý ženský nechal poslední slovo, zahulákal jsem v šíleným záchvatu geniality: „Jenomže my jsme z Mladýho světa, mladá paní!“

Zastavila se, nechala si to projít hlavou, potom se ohlídl přes rameno a řekla takovým divně unaveným hlasem: „S tím můžete jít taky do hajzlu.“

Jak za sebou přibouchla plechový vrata, zaznělo to jako bouřka v loutkovém divadle.

„A co teď?“ řekla holka House.

„Nic,“ já na to. „Jedem domů.“

